

מסורת הש"ס

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

זא

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י מ"י מ"י מ"י
אברהם ה' ה' ו' ע"י
בשנים ו' מ"י מ"י מ"י
עד ט"ש ע"י מ"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י
כב ב ג מ"י מ"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י מ"י
כד ד ה ט"ש ע"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י
כה ו ז ח ט"ש ע"י מ"י
מ"י מ"י מ"י מ"י
כז ט י י ט"ש ע"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י מ"י
כח יא יב יג ט"ש ע"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י מ"י
כט יד ט"ש ע"י מ"י
ט"ש ע"י מ"י מ"י מ"י
ל

רבינו חננאל

פ"י איכא חד צד דלא
קני י"י מ"י שאמר משיכה
במחור לא קני אבל בגמל
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. ויש מי שאמר הנהגה
בגמל לא קנה אבל מחור
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. פ"י פגיה רצונות
של מוסירה הנהגות על
לחיה ועל פדחתה. ט"י
דשמיטת ט"י מונחת על
גבי קרקע וחציה על גבי
עמוד בא אחד והגביה
הציה פעל גבי קרקע
ובא אחד והגביה הציה
שפעל גבי עמוד. ר"י
אי קני אי לא קני ת"ש
ר"א אומר רכוב בשדה
קנה וכו' דה"ל ת"ש
במנהג ברבלי או ה"ל
היינו מנהג. ופ"ק ת"י
גווי מנהג. ואסקי' במקח
וסמכר אי אמר ליה קני
כדרך שבני אדם קונין אי
בירושלמי רכוב קנה.

ואמר ר' פה בשמחה ונראה
לג' קני מרובי.

במדה זאת קנו ר' יהודה ואמר לעולם לא
קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור
קתני מזה או שהיה אחד מושך ואחד מנהג
מושך ומנהג אין אבל רכוב לא הוא הדין
דאפילו רכוב והא דקתני מושך ומנהג
לאפוקי מדר' יהודה דאמר עד שתהא משיכה
בגמל והנהגה בחמור קמשמע לן דאפילו
איכא נמי קני אי הכי ליערביניהו וליתניניהו
שנים שהיו מושכין ומנהגין בין בגמל בין
בחמור איכא חד צד דלא קני איכא דאמרי
משיכה בחמור ואיכא דאמרי הנהגה בגמל
ואית דמותיב מסיפא במדה זו קנה במדה זו
למעוטי מאי לאו למעוטי רכוב לא למעוטי
איכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו
צד אחד דלא קנה אית דאמרי משיכה בחמור
ואיכא דאמרי הנהגה בגמל ת"ש אחד רכוב
חמור ואחד תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה
קנה מוסירה שמוע מינה רכוב קני הכא נמי
במנהג ברבלי אי הכי נקני נמי רכוב
במוסירה אימא זה קנה חמור וחצי מוסירה
זה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני
דקמנבה ליה בן דעת אלא תפוס במוסירה
במאי קני אימא זה קנה חמור וכוליה מוסירה
זה קני מה שתפוס בידו והאי מאי אס' תימצי
לומר המגביה מציאה להכירו קנה חמור
הני מילי היכא דקא מגביה ליה ארעא
דחבריה האי ארעא דידיה קא מגביה ליה
איהו לא קני לאחרני מקני אמר רב אשי יזה
קנה חמור ובית פניה וזה קנה מה שתפוס
בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה רבי אבהו
אמר לעולם כדקתני הואיל ויכול לנתקה
ולחביאה אצלו והא דר' אבהו ב' ברותא' היא
דאי לא תימא הכי ב' טלית שהיא מונחת חציה
על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד
והגביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחד
והגביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא
קני ובתרא לא קני הואיל ויכול לנתק ולהביא
אצלו אלא הא דר' אבהו ב' ברותא' היא ת"ש
ר' אליעזר אומר רכוב בשדה ומנהג בעיר
קנה הכא נמי מנהג ברבלי אי הכי היינו
מנהג תרי גווי מנהג אי הכי רכוב בעיר
מאי טעמא לא קני אמר רב כהנא לפי
שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אמר
ליה רב אשי לרב כהנא אלא מעתה הגביה
ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם
להגביה ארנקי בשבת הכי נמי דלא קני אלא
מאי דעבד עבד וקני הכא נמי מאי דעבד
עסקין דאמר ליה קני כדרך שבני אדם קונין
ואי

במדה זו. לקמיה מפרש למעוטי מאי: אי הכי. דלמא קמא
איכא קני אחא קתני משיכה בגמל והנהגה בחמור ליערביניהו
וכי' מושכין ומנהגין: איכא חד צד דלא קני. להכי לא מצי למתני
בתרייהו משיכה והנהגה ותנא הכי מושכין בגמל ומנהגין בחמור
או שהיה אחד מושך ואחד מנהג
כאחד מהן אותו שדרכו בשניהם:
במדה הווא. קמ"ד במשיכה או
בהנהגה בין בגמל בין בחמור: אחד
תפוס במוסירה. ואינו מנהג: ש"מ
רכוב קני. שלא במקום מנהג ויון
דשלא במקום מנהג קני כוליה
במקום מנהג פלגי: נקני נמי רכוב
במוסירה. שבראש החמור שהוא
תכשית החמור וכתמור דמי: בשלמא
רכוב. מלית למימר דקנה בהגבה
חמור שהגביה ראשו השני מן הקרקע
דקא מגביה לה בן דעת: אלא תפוס
במוסירה במאי קני. פלגא והלא ראשה
השני מונח במקומו והגבהה הפקר לא
קניא עד דקרקע לטליה: האי מאי.
דקא אמרת הגבהה מוסר במוסירה
לא הוא הגבהה לידיה והיא הגבהה
לאחרני אפילו אס' תימצי לומר כו':
וכי' פניה. קניא ליה צלע' מה
שבראש החמור וכתמור דמי: מה
שפוסם בידו. דמה שנתן ידו היו
מגביה לגמרי: לא זה ולא זה. והלא
לחוטפו יחטוף: כדקמני. זה קנה
חמור וזה קנה מוסירה אפי' בית
פניה של חמור: הואיל ויכול.
התפוס במוסירה למושכו בזה וינתק
מראש החמור ויביאנו אליו דהואיל
וראש החמור גבוה נוח להביאה
אליו בנתיקה אחת: ב' ברותא' היא.
דא"ע דיכול לנתק לאו הגבהה
היא: תליה על גבי העמוד. דכיון
דבמקום גבוה הוא האוחזת בראשה
השני נוח לו לנתק ולהביאה אליו
דלא מחסר הגבהה: הכי נמי דקמא
קני. דמי אגבהה קניא כולה משום
דיכול לנתקה. אס' כן י' חילוק
בשנים שהגביהו מציאה זה מכאן וזה
מכאן בין מקום גבוה למקום נמוך
דהיכא דשני ראשיה מונחים בקרקע
אין הגבהה של ראשון קונה כולה
שאין יכול לנתקו ולהביאו אליו מתוך
שהוא ארוך ומונח בקרקע כל מה
שהוא נותקו ומושכו אחרי גבר
הוא על גבי קרקע והיכא דאחד
מראשיה גבוה כגון בראש החמור
או על גבי עמוד המגביה תחלה
ראש שני גבי קרקע קונה כולה ואין
לא אשכחן תנא דמפלגי: רכוב בשדה.
בהמה של מציאה קונה אכל לא בעיר
וטעמא מפרש לקמיה ומנהג אף בעיר
קנה וכו' בשדה. ש"מ רכוב לחמור
קני כו': אין דרכן. משום ליעשותא:
ואי

עבד וקני אלא במקח וממכר

על ידו הואיל וסופו ליפול וי"ל דשאי הכא שמוסר בידו אחד מן הראש א"כ הכא איירי בשניתק מן העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לארץ ושלתי שילתו הן (וחי' דף קמא): דקאמר ויל' טרוף ארץ דלגביהו ולקניניהו תוס' נמי הוהב' על ידו ויתר ממה שהיה תחילה שהרי
קא' מפרשים למעלה לכך (דף קני): א"כ רכוב בעיר באי טעמא לא קני. אי גרסינן א"כ ה"פ אי אמרת בשלמא לא מיירי במנהג
ברבלי לכך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי שיש נזי אדם שמדגרים יחד ויש כמה דברים באמצע הדרכים אלא אי אמרין במנהג

ברבלי א"כ אולא מחמתיה טובא ואמאי לא קני:

משך

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones